

и ся освѣтляваше още отъ зари-ти на заходяще-то слънце. Обърна ся радостенъ камъ онѣзи странѣ, и като вървеше стигна до утѣпанъ пѣть, когото като послѣдва, намѣри ся прѣдъ онѣзи черквѣ. Тя бѣше съзидана на едно весело мѣсто върху еднѣ могъ лѣ покритѣ, отъ раззилененѣ муравѣ.

Андрѣй испървомъ като видѣ черквѣ-тѣ, науми си порѣчяніе-то на добрия свои и благочестивъ отецъ, кой-то многажды бѣше му казалъ. „ Сине мой, когато и ако заминешъ край отворенѣ черквѣ, всякога, ако ти упроцава врѣмя-то да влазяшъ у неѣ и да ся поклонишъ всеблагому Богу. Черква-та чядо мое, думаше, ся прави за богослуженіе, и нейнѣ-тѣ висока колоколня, е съ начинѣ, като единѣ издигнѣтъ прѣстъ, кой-то ны сочи небе-то.

Какъ бы можялъ да прѣнебрежишъ всяко обстоятелство, по кое-то можешъ да възвышишъ душнѣ-тѣ си камъ Бога, и да ся поклонишъ на нашія върховенѣ благодѣтель? Зачто, и нѣкой образъ,